

samostatně vedl věci společenstva. Nejsou tedy v rozsudku zjištěny skutečnosti nasvědčující samostatnosti obžalovaného při vedení závodu družstva (rozh. č. 2011 sb. n. s.), které při správném použití zákona měly býti základem nálezu (§ 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř.).

Čís. 5169.

V úmyslu opatřiti si majetkový prospěch jedná nejen ten, kdo zamýšlí opatřiti si majetkový zisk v užším slova smyslu, nýbrž i ten, kdo se domáhá jakéhokoliv jiného plnění, jež má určitou majetkovou hodnotu, třeba i bez úmyslu dosíci při tom majetkového zisku (na př. zaplacení oprávněné pohledávky, odebrání dodaného zboží a pod.).

(Rozh. ze dne 20. prosince 1934, Zm III 270/34.)

Obžalovaný J. K., byv propuštěn z práce v podniku, napsal a poštou odeslal dílovedoucímu v onom podniku J. B-ovi anonymní dopis, v němž mu hrozil zavražděním, nebude-li do 14 dní znovu přijat do práce. Cíle svého nedosáhl, neboť J. B. odevzdal dopis četnictvu. Soud první stolice uznal za to obžalovaného vinným nedokonaným zločinem vyděračství podle §§ 65, 350, 353 čís. 1 tr. zák. Odvolací soud zrušil rozsudek soudu první stolice pro zmatečnost podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. a kvalifikoval zjištěný čin obžalovaného jako přestupek útisku podle §§ 1, 2 zák. čís. 309/21 sb. z. a n.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti veřejného žalobce, napadající tuto kvalifikaci jako mylnou, a kvalifikoval trestný čin obžalovaného jako soud první stolice.

Z d ů v o d ů:

Odvolací soud napadeným rozsudkem zrušil z důvodů věcné zmatečnosti podle bodu 1 b) § 385 tr. ř. rozsudek soudu první stolice, jímž byl obžalovaný uznán vinným pokusem zločinu vydírání podle §§ 65, 350, 353 čís. 1 tr. zák., a čin, jímž byl obžalovaný uznán vinným, kvalifikoval jako přestupek útisku podle §§ 1 a 2 zákona čís. 309/1921 sb. z. a n. s odůvodněním, že čin nenaplnňuje skutkovou podstatu zločinu vydírání, poněvadž obžalovaný podle zjištěného skutkového stavu nejednal v úmyslu, aby sobě neb někomu jinému opatřil majetkový prospěch, jímž jest podle názoru odvolacího soudu vždy jen nějaký zisk, rozmnožení majetku na újmu druhého, tedy vždy zisk nebo plnění, za které se nedává náležitá úplná protihodnota; obžalovaný že podle zjištěného skutkového stavu vyhrožoval proto, aby byl přijat do práce; přijetí do práce pak že není žádným majetkovým prospěchem, pokud se za mzdu, která má býti vyplácena, poskytuje úplná protihodnota ve výkonu práce. O majetkový prospěch podle názoru odvolacího soudu mohlo by jíti jen tehdy, kdyby práce byla taková, že se jí neposkytuje

úplná protihodnota za obdrženou mzdu; v tom směru však že nebylo dokázáno, že by se byl obžalovaný snažil, aby byl přijat do takové práce, která by neposkytovala úplnou protihodnotu za mzdu, naopak, že vrchní soud ustaluje v tom směru, že obžalovaný při přijetí do práce, které chtěl vyhrůžkou vynutiti, měl v úmyslu nabídnouti za očekávanou mzdu úplnou protihodnotu ve výkonu práce. S tímto náhledem odvolacího soudu nelze souhlasiti. Odvolací soud zaměňuje pojem »majetkový prospěch« s pojmem »majetkový zisk«, který však je mnohem užší. V úmyslu opatřiti si majetkový prospěch podle správného výkladu zákona a stále judikatury nejvyššího soudu jedná, nejen kdo zamýšlí si opatřiti majetkový zisk v užším slova smyslu, nýbrž i kdo se domáhá jakéhokoli jiného plnění, které má určitou majetkovou hodnotu, třeba i bez úmyslu dosíci při tom majetkového zisku, na př. zaplacení oprávněné pohledávky, odebrání dodaného zboží a pod. Pro obžalovaného, který podle zjištěného skutkového stavu byl bez zaměstnání, znamenalo nesporně majetkový prospěch, když by dosáhl opět zaměstnání a tak za konanou svou práci dosáhl mzdy, kterou by mohl krýti své životní potřeby, k jichž opatření se mu jinak v nezaměstnanosti nedostávalo potřebných prostředků. Mýlil se tedy odvolací soud, když z důvodů v rozsudku uvedených při zjištěných ostatních náležitostech skutkově podstaty zločinu vydírání podle § 65, 350, 353 č. 1 tr. zák. ve zjištěném činu obžalovaného neshledal skutkovou podstatu tohoto trestného činu. Nejvyšší soud proto vyhověl zmateční stížnosti podané z důvodu zmatečnosti podle bodu 1 b) § 385 tr. ř. a rozhodl, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Čís. 5170.

Ustanovení § 312 tr. zák., že trestní řízení pro přečin lehkého poškození na těle lze zahájit jen na návrh poškozeného, je vyhověno i tehdy, dal-li se poškozený lékařsky prohlédnouti, lékařské vysvědčení odevzdal svému otci s pověřením, aby se jeho jménem domáhal potrestání vinníkov, a otec potom učinil návrh na potrestání u četnictva.

Předpis § 65 (1) zák. čís. 48/31 Sb. z. a n. vylučuje použití § 2 tr. zák. Lze proto uložit mladistvému provinilci za činy spáchané před účinností tohoto zákona i peněžitě tresty.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1934, Zm IV 507/33.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti mlad. J. K. a spol., obžalovaným pro zločin podle § 301 tr. zák. a j., na základě veřejného líčení následkem zmatečných stížností veřejného žalobce, obviněného mlad. J. K. a dalších obžalovaných vynesl tento rozsudek: Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu, pokud jím byl obžalovaný M. S. zproštěn podle § 326 č. 4 tr. ř. z obžaloby pro přečin lehkého poškození na těle podle § 301 tr. zák., způsobeného O. H-ovi, následkem zmateční